

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 580

משכיל לדוד

פרשת ניצבים וילך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לנצל את ההזדמנות

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' א ראשיכם שבטיכם אקניכם" (דברים כט. ט)
כותב הזוהר הקדוש; "אתם נצבים היום" - זה ראש השנה. ביום זה כולם ניצבים למשפט לפני בורא העולם, כמו שאומרת המשנה (ראש השנה טז.) שביום ראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, שנאמר "היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם". שואלת הגמרא; מאי כבני מרון, ומתרצת "כבני אימריא". כותב רש"י; ככבשים שמונין אותן לעשרן ויוצאים זה אחר זה בפתח קטן, שאין יכולין לצאת כאחד. ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן "וכלן נסקרין בסקירה אחת".

נראה לי לומר, כי "סקירה אחת", הוא מעין סקירה הנעשית על ידי מכשיר רנטגן משוכלל. כל אדם הניצב לפני הקב"ה ביום הדין הקב"ה עורך לו סקירה לפנימיותו ובוחן ליבו וכליותיו לראות האם אכן הוא שב בתשובה שלמה ומקבל מעתה על עצמו לשוב אל אלוהיו ולדבוק בתורתו הקדושה ולקיים מצוותיו, או שמא עדיין נותר הוא בתועבותיו ולא חל בו כל שינוי לטובה. לפי שעיקר מועלת התשובה כשהיא נובעת מתוך מעמקי הלב, ויש בה חרטה גמורה על העבר וקבלה לעתיד שלא ישוב עוד לכסלה. ולא די לומר מן השפה ולחוץ בעלמא "חטאתי עויתי פשעתי" אך ליבו במ עימו. וכמו שכותב הרמב"ם (הלכות תשובה ב. ב) וזה לשונו; ומהי התשובה? שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשה עוד. שנאמר "יעזוב רשע דרכו ואיש אוון מחשבותיו" וכן יתנחם על העבר שנאמר "כי אחרי שובי נחמת" ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם". וממשיך הרמב"ם ואומר "וכל המתוודה בדברים ולא גמר בליבו לעזוב החטא, הרי זה דומה לטובל ושרץ בידו, שאין הטבילה מועלת לו עד שישליך השרץ, וכן הוא אומר "ומודה ועוזב ירוחם".

ומצאתי רמז נאה לדברי הרמב"ם ז"ל מן הפסוק (דברים ד. ל) "ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו". וכן מן הפסוק (הושע יד. ב) "שובה ישראל עד ה' אלהיך". "עד" אותיות דע, ואותיות "עד" מלשון עדות. כלומר צריך לשוב אל ה' עד שיעיד עליו יודע תעלומות שאכן שב בתשובה שלמה וסר מדרכו הרעה, והוא מעתה יודע את ה' יתברך בידיעה ברורה. ועל האדם לדעת, כי מידת התשובה שהקב"ה מוכן לקבל את השבים אליו והוא מוחל וסולח לעוונותיהם אינה דבר המובן מאליו, ואין בזה מן ההיגיון והצדק. אלא זוהי מתנת שמים הבאה ממידת טובו של הקב"ה, שהוא מוכן ומזומן בחסדיו הרבים למחוק את החטא

ולסלוח על העוון ולקבל את השבים אליו, ובתנאי שיתחרט החוטא חרטה גמורה על עוונותיו ויקבל עליו מכאן ולהבא שלא לשוב לדרכו הרעה. וכמו שאמרו חז"ל (ירושלמי מכות ב. ב.) אמר רבי פינחס "טוב וישר ה' על כן יורה חטאים בדרך". למה הוא טוב שהוא ישר, ולמה הוא ישר שהוא טוב. "על כן יורה חטאים בדרך" שמורה להם דרך תשובה, שכל מידותיו לפנים משורת הדין בחסד וברחמים. שהרי שאלו לחכמה; חוטא מה עונשו? אמרה להן "חטאים תרדוף רעה". שאלו לנבואה; חוטא מה עונשו? אמרה להן "הנפש החוטאת היא תמות". שאלו לקודשא בריך הוא; חוטא מה עונשו? אמר להן "יעשה תשובה ויתכפר לו". כלומר, שמצד החכמה ומצד הנבואה לא היה לחוטא שום תיקון, והקב"ה הוא שעושה לפנים משורת הדין ומקבלו בתשובה. ולא עוד אלא שכל הרוצה לשוב בתשובה מורה לו הקב"ה דרך לעשות תשובה שלמה כתיקונה, שנאמר "על כן יורה חטאים בדרך".

כך הוא העניין גם במעלת התשובה, שעל ידי שהחוטא מתחרט חרטה גמורה ושלמה על עוונותיו, הרי שעל ידי החרטה נמחק החטא ונסתלק העוון ובטל הפשע לגמרי והיה כלא היה. וזוהי ממידת טובו של ה' יתברך, שהוא מוחל וסולח לעוונותיו ומקבל בחפץ לב את השבים אליו באמת. ובפרט בימים הללו שהם ימי רצון ימי הרחמים והסליחות שידו של הקב"ה פתוחה לקבל שבים. ומחובותינו להשתמש בהזדמנות היקרה הזו ולהתקרב אליו, יתברך על ידי חזרה בתשובה וריבוי המעשים הטובים, ואז נהיה ראויים לעמוד לפניו ביום הדין ולהיכתב לחיים טובים ולשלום.

ואמרו בשם תלמידי הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שביום ראש השנה כל יהודי זוכה לקבל משמים הארה גדולה לנשמתו, וריבוי ניצוצי קדושה מתעוררים בקרבו. מפני שביום זה נברא האדם הראשון, וביום זה נפח בו הקב"ה נשמה טהורה והכניס בתוכה אורות גדולים ועצומים. ומידי שנה בשנה מתעוררים שוב אותם אורות עליונים, וגם אנו זוכים לקבל הארת אותם ניצוצות בתוך נשמותינו.

ואנכי מוסיף ואומר, שאמנם זהו חסד עליון ממרומים שהקב"ה מחזיר לנו את האור הגדול הבא מנשמתו של אדם הראשון, אולם כדי שייזכה האדם שהאור הגדול הזה וניצוצות הקדושה יישארו בו למשך כל השנה כולה, עליו להכשיר את לבבו ולטהר עצמו, כדי שגופו יהא ככלי קיבול ראוי להארה הזו שתשכון בתוכו. וזאת נעשה על ידי תשובה אמיתית ותיקון המעשים, שיקבל עליו להתרחק מן הרע ולהתקרב אל הטוב שהיא התורה הקדושה.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

הילולא דצדיקיא

- כה - רבי מרדכי אליעזר סוזין
- כו - כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א
- כז - רבי שר שלום האדמו"ר מבעלזא
- כח - רבי סעדיה חמיו של מהר"ח
- כט - רבי שלמה אמארייליו, מח"ס שו"ת כרם שלמה
- א - רבי מאיר לייבוש, המלבי"ם
- ב - רבי שמריה גרינמן

פרשת ניצבים-וילך כ"ד אלול תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:00	18:15	18:17
19:10	19:12	19:12
19:50	19:53	19:52

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

מעשה שהיה

מערכת הבטחון בברכת הצדיק

מוצק: "הוא יהיה בריא! אין מה לדאוג!"

בטוח היה הרב כי הזקן כבר איבד את צלילות דעתו, אבל בכל זאת הוסיף ושאל: "המבין אתה מה קורה כאן? המודע אתה למצבו של בנך?", אולם שוב, האב אינו מתרגש: "מצב, מצב, הוא יהיה בריא ואני הולך הביתה!" חזר ואמר, אולם משהבחין כי הרב מבטי בו בארשת רחמים, כזו השמורה למי שאינו שפוי לחלוטין בדעתו, החליט לחשוף את הרקע לבטחונו ובפנותו אל הרב אמר:

"אתה מסתכל עלי כמי ששנתבשה דעתו. אינך מבין את פשר התנהגותי ה'מוזרה'. ובכן, הבה ואסביר לך: מוצאי מהעיירה ראדין, עירו של החפץ חיים. בזמן שהדפיס ה'חפץ-חיים' את ספרו, את ה'משנה ברורה', הוא ביקש מקבוצה של בעלי בתים שילמדו באופן קבוע בחיבורו, בכדי שיראה כיצד מתקבל החיבור על ליבם והאם הם מבינים את הכתוב, שהרי ככלות הכל, למענם טרח ויגע בכתיבת ספרו!

"אני, נמנית על חברי אותה קבוצה, כמה פעמים זכיתי ללמוד בפני ה'חפץ חיים' מה'משנה ברורה', ולימודי מצא חן בעיני הצדיק. בעקבות כך, זכיתי לשתי ברכות מפי קדשו: ראשית, העניק לי ה'חפץ חיים' את ברכתו לאריכות ימים, ושנית בירכני שלא ימותו ילדי בחיי!

"ובכן, הנה אנכי כיום בן שבעים ושש שנים בלבד, ומכאן שעדיין לא נתקיימה ברכתו הראשונה של הצדיק. ברור לי אפוא כי אין אני עתיד למות בקרוב. במקביל, הלא הבטיחני ה'חפץ חיים' כי לא ימותו ילדי בחיי, ומעתה אין ספק כי לא ימות בני אלא יחיה,

והוא אשר אמרתי: הוא יהיה בריא, ואני הולך הביתה!"

כה אמר האב, והרב שמר את הדבר בליבו. ולמחרת בבוקר, מיד כאשר הגיע אל בית החולים כדרכו, מיהר לגשת אל הרופא המטפל בבן ולברר את שלומו, והתשובה אשר קיבל הייתה אותו בתדהמה. כך סיפר הרופא: "הפלא ופלא! הוא פקח את העיניים! לפי המצב שבו הגיע אל בית החולים, אמור היה למות כבר אתמול, אולם הבלתי יאומן קרה: הוא פקח את העיניים!"

מאותו הרגע ואילך, המשיך מצבו של הבן להשתפר. כעבור מספר שעות, בזמן ביקור הרופאים - שחו כולם בהתפעלות על הפלא הגדול, וסיכמו כי סיכויי של הבן להשאר בחיים רבים ביותר! כעבור שבועיים ירד ממיתו והבריא לגמרי, כאילו לא קרה שום דבר!

אין הסבר אחר למאורע, כי אם כוחו הגדול של הצדיק; 'צדיק גוזר והקב"ה מקיים'. ("הוא היה אומר")

השבוע חל יום ההילולא של קדוש ישראל רבינו ישראל מאיר הכהן זצ"ל, בעל ה'חפץ-חיים'. לכבודו אנו מפרסמים את דרשתו של הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל, בסיפור שאותו סיפר לו רב צעיר באמריקה, וכך הוא סיפר:

בארצות הברית נהוג, שבכל בית חולים ישנם אנשי דת מעמים שונים. בין השאר, מקובל למנות רב יהודי אשר מתפקידו לטפל בצרכי הדת של החולים היהודיים. ובכן, רב זה, מכהן כרב של בית חולים גדול באמריקה, ובמסגרת תפקידו הזדמן לו להתקל בצעיר יהודי אשר נפגע באופן אנוש בתאונת דרכים. מצבו של הלה היה לאחר יאוש. הרופאים, אשר חשו להצילו - ידעו לומר כי שעותיו ספורות.

לאחר תהליך הזיהוי, על פי תעודות שונות שהיו בכיסו של הצעיר, הופאים את אחותו אשר התגוררה בקרבת מקום. משהגיעה האחוזת - פרצה ביבבות על יד מיטתו של אחיה הנוטה למות, ובין יבבותיה עלה בידה לספר לרב כי יש לה ולאחיה אב זקן, המתגורר במושב זקנים.

ברור היה כי מן הראוי לעדכן את האב במצבו של בנו, ומשימה קשה זו, הוטלה על כתפיו של הרב. זה מיהר לנסוע אל בית האבות, אולם ליבו לא מלאו להבהיל את האב בתיאור מצבו הנואש של בנו. הוא החליט אפוא להביאו אל בית החולים, ולהניח לו לקלוט בעצמו את המצב הקשה...

אלא שלמרב הפלא, כאשר הגיע האב אל בית החולים והתייצב על יד מיתת בנו השוכב מבלי הכרה, לא ניכרה עליו כל התרגשות. להיפך, נראה היה כי כל המתרחש אינו נוגע לו כלל ועיקר.

הרב, שהבחין באדישותו של הזקן, סבר כי בודאי אינו תופס את חומרת המצב, ולפיכך ביקש מהרופא להסביר לו את משמעות מצבו של הבן בעדינות אך באופן שאינו משתמע לשתי פנים... ואכן, הרופא עשה את מלאכתו, הסביר לאב כי כפי הנראה שעותיו של בנו ספורות, אולם ההתרגשות הצפויה בוששה לבוא. הזקן נותר אדיש כאילו לא שמע מאומה...

כעת, ניגש הרב בעצמו אל האב וניסה לקשור עמו שיחה: "מה אתה אומר?" שאל, והזקן השיב בלי היסוס: "מה יש לי לומר? אני הולך הביתה!"

"הביתה? האינך מבין את מצבו של בנך?" התפלא הרב, אולם הזקן השיב בבטחון

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

לאחוז בפלך השתיקה

1. כיצד נעמדו בני ישראל לפני משה?
2. אלו סוגי עבודה זרה צריכים שמירה ואיזה לא?

ירגל פיו במידת השתיקה, עד שתהיה לו ענין טבעי ונהייה חוץ לטבעו, כמו איש אילם, אז בודאי יהיה נכון לבו בטוח בה' שינצור לשונו מרע ולא יבוא לכסלה. מוטב שיאמרו לאדם: "דבר, מה אתה שותק כל כך", מאשר ירבה לדבר ויהיה דבריו למשא עד שיאמרו לו "שתוק". ("חובת השמירה")

מאוצרו של מורנו ורכנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

עיקר התשובה על העבירות שנעשו בצנעא

עצים כדין ראש השבט, שהרי כולם נקיים מן החטא. הלכך נאמר אתם נצבים היום כולכם, אימתי כולם נצבים לפני המקום ואינם בושים מלפניו? בראש השנה בשעה שכולם עשו תשובה.

ואמרתיו עוד לפי מה שאמרו חכמים ז"ל (סוטה ג, א) "אדם עובר עבירה בסתר והקב"ה מכריז עליו בגלוי", שהרי דרכם של בריות הוא שהם יושבים וצופים במסך בחדרי חדרים, יוצאים לשוק ונוטלים סרטים ומסתכלים עליהם בסתר, ועל הסרטים רואים דברים שלא אירעו מעולם, כאילו שודדים הורגים בני אדם או מחבלים תופסים מטוסים והורגים את כל הנוסעים וכיוצא בדבר, והללו היו יושבים ומתסכלים ומתענגים.

ומה אירע בסופו של דבר? מחבל רשע שהוא למוד בטרור כל ימיו, שלח עשרים מחבלים ותפסו ארבע מטוסים ונכנסו למגדלי התאומים בניו יורק וכמה אלפי אנשים נהרגו, ונתקיים בהם המקרא שכתוב (יחזקאל לט, ו) "ושלחתו אש במגו וביושבי האיים לבטח וידעו כי אני ה'", לפי שהם היו מתענגים בסיפורים ובסרטים של טעות והבל בסתר, הכריז עליהם הקב"ה בגלוי ואירע דבר זה באמת.

להודיע לבאי עולם שאין דבר זה עונג כלל לראותו, וכל מי שראה את המאורע נתמלא לבו פחד ואימה, יהי רצון שנוכח לשוב בתשובה שלימה, אמן.

"הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עַד עוֹלָם". אמרו דורשי

רשומות, "אלקינו והנגלות לנו ולבנינו" ראשי תיבות "אלול". והענין הוא, שעיקר התשובה

היא בעבירות שנעשו בצנעא, לפי שעבירות

שנעשו בפרהסיא אדם שב עליהם שהרי לבו יודע שהבריות יודעים בדבר, אבל עבירות שעבר עליהם בצנעא כסבור הוא שאינו צריך לשוב עליהם כלל, הלכך הזהירה תורה ואמרה, הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו, כשם שכל אדם שב על העבירות שנעשו בפני הבריות ובפני בניו, כך חובה עליו לשוב מעומק הלב על העבירות שנעשו בינו לבין עצמו.

לפיכך נאמר בראש הפרשה (דברים כט, ט) אתם נצבים היום כולכם לפני ה', ואמרו חכמים (ע"י זוהר ח"ג רלא, א) "היום" - זה ראש השנה. ואמרו עוד (תנחומא נצבים ב) "ראשיכם שבטיכם, אף על פי שמניתי לכם ראשים זקנים ושוטרים, כולכם שוין לפני, שנאמר: וכל איש ישראל". מה טעם יש בהוראה זו? כדי להודיעך שבשעה שישראל שבים בתשובה כל ישראל שוין לפניו, ודין חוטב

מן המעיין

ברם, כל זה אינו אלא בזמן שהפה דובר אמת הוא, אך אם חלילה האדם מרחיק את הפה מהלב - באופן שכזה הלב לא יגרר אחר אמרי פיו. ונאים הדברים למי שאמרם.

אור הזוהר

"כי תשוב אל ה' אכל לבבך ובכל נפשך" (ל. י)

רבי יצחק אמר; כשחוזר האדם בתשובה לפני המלך העליון ומתפלל התפילה מעומק הלב, זהו שאמר הכתוב: ממעמקים קראתיך ה'.

רבי אבא אמר;

ממעמקים קראתיך ה' - הוא מקום גנוז למעלה, והוא עומק הבאר וממנו יוצאים נחלים ומעיניות לכל עבר, ואותו עומק שבעומק נקרא 'תשובה'. ומי שרוצה לשוב ולהיטהר מעוונותיו,

צריך לקרוא להקדוש ברוך הוא בעומק ההוא. זהו שאמר הכתוב: ממעמקים קראתיך ה'.

שנינו; בשעה שהאדם חוטא לפני קונו,

מקריב קרבנו על המזבח והכהן מכפר עליו ומתפלל תפילתו עליו, מתעוררים רחמים ודינים מתבשמים והתשובה משפיעה ברכות במעיניות הנמשכים ויוצאים ונתברכו כל המאורות כאחד, והאדם נטהר מעוונו.

(אחרי סט:)

"לא יאבה ה' סלוח לו". (כט. יט)

הקשה אדונינו דוד בעל הט"ז; מהו פשר הלשון "לא יאבה", מדוע לא נכתב בפשטות "לא יסלח לו"?

ותירץ על פי המבואר בשולחן ערוך. שטר חוב שחתם עליו ערב קבלן, רצה המלווה גובה את חובו מהלווה, רצה גובה מהערב. גם כלל ישראל ערבים הם זה לזה. לפיכך אומר אותו רשע שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך, ובכל זאת לא יבואו העונשים עלי, כי אם על אחרים שהם ערבים בעדי, וה' יגבה חובו מהם ולא ממני.

כנגד דעתו של בליעל זה, נאמר 'לא יאבה ה' סלוח לו' - אף שלפי הדין רשאי המלווה לגבות חובו מהערב, מ"מ הקב"ה לא יאבה לגבות חובו כי אם מהנפש החוטאת בדווקא ולא מהערבים.

"לא בשמים היא" (ל. יב)

הגאון חיד"א בספרו "ראש דוד" מצטט את ששמע בשם רבי משה גלאנטי זצ"ל; שלזה כיונה התורה באמרה 'לא בשמים היא' - היינו שאין משגיחין בבת קול. אך כל זאת רק במקום שמבקש החולק כי מן השמים יוכיחו, וכמו שאומר הכתוב 'לאמר מי יעלה לנו השמימה' - אזי 'לא בשמים היא'. אך אם יצאה בת קול מאליה - שפיר הלכה כמותו.

"בפיך ובלבבך לעשותו". (ל. יד)

מה טעם הקדים הכתוב את ה'פה' ל'לב'?

המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, הוא מקשה והוא מיישב בטוב טעם והשכל דבר: ללמדנו, שיש בכח הפה למשוך את הלב אחריו.

בדרך אבות

מועשיהם של צדיקים

הכה לפעול זכויות

כאשר התבקש להמנע מכך כי הדבר מקשה על השומעים, אמר כי כשהוא מדבר - אל עצמו הוא מדבר, וכיצד אפשר להתאפק במצב שכזה!

זה מונח על המשקל

"הנה עוד מעט מתקרב ראש השנה ובמה אבוא לפניו יתברך". כך היה זועק מרן ראש הישיבה הג"ר אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, בלשונו הטהור. ומרגלא בפומיה לצטט את דברי רבי ישראל סלנטר זצ"ל שביאר במה שאמרו (תענית כה): שתפלתו של ר' עקיבא על הגשמים התקבלה, ותפלתו של ר' אלעזר לא התקבלה, ויצתה בת קול ואמרה; לא מפני שזה גדול מזה, אלא שזה מעביר על מידותיו וזה אינו מעביר על מידותיו. וביאר שלא היה כאן עניין של מדות, אלא שנחלקו בדרך ההנהגה, ולמי שמעביר על מידותיו יש כוח להכריע לזכות. ומרן ראש הישיבה זצ"ל, היה פורט את הדברים לדברים הנוגעים למעשה: והנה אצל כל מי שנמצא בין הרבים מצוי הדבר שפוגעים בשני, בפרט בצעירים, פוגעים בדיבור, עם טענות של סיבות שונות, שהוא מבוגר יותר, או מכוח חזקה של השנים שעברו. אבל יש להיות מעביר על מידותיו. בחור צעיר שנכנס לישיבה, צריך לקבל אותו בסבר פנים יפות, לתת לו מקום, מי שלמד כאן לפני שנה לא יאמר שיש לו חזקה על המקום וידחה את הבחור הצעיר, אלא אדרבה, לוותר, לא לגרום לו משבר, לשמור על כבוד חברו, ועל ידי זה אפשר לזכות ביום הדין. "לדוד ה' אורי וישעי".

מאושר הוא מי שנמצא ברבים, והוא יכול להיטיב, כי טובה זו יכולה לפעול עבורו לשנים רבות ואף לדורות.

כגון אם על ידו התחזק בחור אחד ונשאר בלימוד, ויש לו בנים שממשיכים אחריו, וכך לאורך דורות רבים. ובמשקל של הקב"ה זה כבר מונח על המי שקל, כי אין אצלו ענין של זמן, וגם מה שיהיה לאחר אלפי שנים עומד כבר עכשיו באופן ברור לפני השי"ת ומונח על המשקל. וכמו שכתב הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג) שאין שוקלין אלא בדעתו של א-ל דעות, והוא היודע היאך עורכין הזכויות כנגד העוונות.

חרדת ימי הדין
אופפת את היכלי
התורה ובתי הכנסיות.
בכל מקום ובכל אתר,
ניתן לחוש את המתח
הרוחני שבא לידי ביטוי
בזהירות מופלגת על
ענינים שבין אדם למקום,
ובמיוחד בנושאים שבין אדם

לחבירו. בדורות עברו הפחד היה כה מוחשי, עד שסיפרו על האדמו"ר רבי אהרן זצ"ל בעל ה"שומר אמונים",

שמר"ח אלול עד אחרי שמחת תורה, היה לוקה בחולי מעיים מחמת הפחד והמורא מפני יום הדין, כי הוא חי את אימת הדין כמוחש עד שהדבר השפיע על אברי גופו.

מספרים על גאון המוסר רבינו ישראל מסלנט זצ"ל, שמר"ח אלול היה שרוי בפחד איום ונורא מאימת הדין. ופעם שאל אותו יהודי: "ממה הפחד של רבינו? וכי האלול הוא דוב?" ענה לו רבי ישראל: "אלול מפחיד אף יותר מדוב! שהרי דוד המלך ע"ה אמר: 'גם את הארי גם את הדוב הכה עבדך'". מהדוב ומהארי לא פחד.

ואף על פי כן דוד המלך מעיד על עצמו כי: "סמר מפחדך בשרי וממשפטך יראתי", שאחז בו פחד נורא מפני משפטי ה' בראש השנה.

אי אפשר להתאפק

הגאון רבי יהודה עדס שליט"א, ראש ישיבת קול יעקב, המשיל את יראתו של רבי משה קופשיץ זצ"ל מרבי הישיבה, כמי שגיהנום פתוחה לפניו. אחד ממוקורביו שהתגורר בחדרו של הג"ר משה קופשיץ זצ"ל, בישיבת קול יעקב, מגלה כי מידי שנה שבועיים לפני ר"ה, היה עולה לחץ הדם של רבי משה. בדברים שנשא לפני בני הישיבה הימים הנוראים, הוא היה בוכה.

לדמותו של כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

של קנאה ומדון בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו. שערי בית הדין היו פתוחים לא רק לבני הקהילה היהודית, אלא אף גם לשכדניהם שאינם מבני ברית, אשר נתוודעו למשפטי הצדק אשר נגזרו בין כתלי בית הדין היהודי, אלו היו ניגשים בחרדת קודש אל כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, אשר מלבד בקיאותו הרחבה וחריפותו העמוקה במרחב ים התלמוד ובכל מכמני התורה, כמי שלא אניס ליה כל רז, היה גם בקי ומצוי בהוויות העולם הזה, במנהגיהם ואורחות חייהם של יושבי הכרכים והכפרים, יהודים וגויים כאחד. כאן על שולחן הצדק, נחתכו הדינים במחי משפט קצר. משפטים מופתלים

על שולחן בית הדין
שבמוגאדור, נשאו
ונתנו בעניינם של
הקהילות היהודיות
במרוקו, הן בדיני
ממונות והן בדיני
אישות, בעניינים של
איסור והיתר כמו גם בחלק
השולחן ערוך החמישי - סוגיות

עטרת החיים

ותשובות מעוקלות לא עלו כאן על שולחן הדיונים. בחכמתו הרבה ניתב כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א את הדיונים, הדרישות והחקירות למסלול הצדק והישר, ללא משוא פנים והצטדקות מיותרת.

בבית הדין המיוחד של רבי חיים זיע"א, כיהנו כדיונים כ"ק רבי חיים ולצידו הגאון רבי דוד בן חזאן זצ"ל, כשהצלע השלישית בבית הדין של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, היה הגאון רבי אברהם קוריאט זצ"ל, מחבר הספר "ברית אבות" שהיה מצעירי תלמידיו של כ"ק רבי חיים זיע"א.

באחד מדיני התורה שהתפרסמו, נידונה תביעתו של יהודי עשיר ממוגאדור שמכר את דירתו לתושב אחר מיהודי העיר. המוכר והקונה סיכמו ביניהם את כל פרטי המכירה כדת וכדין, ולאחר שהקונה שילם בכסף מלא את מחיר הדירה, הוא נכנס לגור בה.

המוכר שהתגורר בדירה סמוכה לדירה שמכר, פתח כעבור כמה ימים, חלון מכיוון דירתו, לכיוון דירת הקונה, כך שהוא יכל לראות את כל מה שנעשה בדירת הקונה.

הקונה שהרגיש בדבר, בא לפניו והתחנן לו בבקשה שישגור את החלון שפתח, שהרי הוא רוצה לשמור על פרטיותו, מה גם שיש בזה ענין של "היזק ראייה". אולם כל הבקשות נפלו על אזניים ערלות. המוכר לא רצה לשמוע כלל את דברי הקונה, ולא סתם את החלון שפתח.

בצר לו, פנה הקונה אל הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, והזמין את המוכר לדין תורה אצל הרב.

בהגיע יום הדין, הגיעו שניהם לפני כ"ק רבי חיים זיע"א, וכל אחד מהם שטח בפני הרב את טענותיו.

כשכילו לדבר, ראה הרב בעליל כי הצדק עם הקונה, כיוון שהחלון גורם לו "היזק ראייה" לתוך ביתו. משום כך ציוה הרב על המוכר שישתם את חלונו, וישיב את המצב לקדמותו.

פסק הדין לא מצא חן בעיני המוכר. העובדה שהוא יצא חייב בדין, השפילה כביכול את כבודו, אך מכיוון שחשש מכוחו של כ"ק רבי חיים זיע"א אם לא יציית לפסק הדין, הוא סתם את החלון, אולם, ברוב רשעותו הלך וכתב שטר מזויף, שעל פיו חייב לו הקונה סכום כסף גדול, והחביא את השטר לימים יבואו. חלפו מספר שנים, ולקונה הדירה נולד בן בשעה טובה ומוצלחת. ההכנות והסידורים לקראת ברית המילה הטרידו את מנוחתו, בכיסו נותרו שני "ריאלים" שערכם היה מזערי ביותר,

ומהיכן ישיג את צרכי הסעודה של ברית המילה? ואם לא די בזאת, גם הריטים לא היו לו בביתו, עליהם יוכל לארח את המוזמנים לסעודת הברית.

אבי הבן הסתובב בביתו ופניו נפולות. ומבלי משים רגליו הובילו אותו אל השוק המקומי. בכיסו היו כאמור שני ריאלים, אלא שהוא שם את מבטחו בהשי"ת, והתפלל אל ה' שיעזרהו בעת צרתו וישלח ממרום את ישועתו.

בהגיעו לשוק, בעוד הוא מסתובב עגום ועצוב, חלפה על פניו אשה כשהיא מובילה חמור העמוס בעשב ריחני. בשני הריאלים שהיו לו הוא קנה ממנה את כל העשב, וכך חזר לביתו עם מטען העשב שרכש מהאשה.

אחיו ששהה בביתו באותה עת, הבחין בחושו המסחרי כי אחיו עשה עיסקא

טובה ביותר, שהוא לא היה מודע לה; שוייו של עשב זה, היה פי עשרות מו- נים ממה שאחיו שילם עבורו בשוק.

האח שהיה מודע למוצקה הכלכלית שבבית היולדת, נטל מיד את העשב, ומכר אותו בשוק בריוח עצום, אותו העניק בשמחה לאחיו העני, אבי הבן. זה האחרון, מיהר לרכוש בכסף שקיבל מאחיו, את כל צרכי הסעודה. בשארית הסכום הוא רכש רהיטים, ולאחר הברית הוא פתח עסק עצמאי מברכת ה' ששרתה בממונו. עסקיו פרחו והצליחו מאוד, וכך הוא הפך לעשיר גדול.

שכנו העשיר עקב אחריו בעינים כלות מתוך ציפיה להתנקם בו, וכאשר הב- חין בעושר הרב שזכה בו שכנו, הרהר בלבו; הנה הגיע העת לפרוע את החוב, את השטר המזויף.

וכך הגיע המוכר לבית דינו של כ"ק רבי חיים זיע"א, כדי לתבוע את שכנו על החוב שכביכול הנו חייב לו.

השכן נדהם מעצם הגשת התביעה השקרית, וטען בפני הרב, כי מעולם לא היה לו עסק עם העשיר. הוא לא לווה ממנו כספים ולמעט רכישת הדירה, אף פעם לא היה לו איתו כל משא ומתן כספי.

רבי חיים זיע"א הרהר בלבו מספר רגעים; טענתו של התובע נראית, על פניה כנכונה, הנה יש בידו שטר חוב המחזק את טענתו. אך מנגד עומדת טענתו המוצקה של הנתבע שטוען להגנתו כי לא היו דברים מעולם. ומה עושים?

"דינו לבוקר משפט - פנה כ"ק רבי חיים זיע"א אל שניהם - לכו עכשיו לבתי- כם ושובו אלי מחר בבוקר, אז אפסוק את הדין".

עם בוקר, הגיעו שני השכנים אל כ"ק רבי חיים זיע"א.

התובע בשלו: יש בידי שטר שהוא חייב לי את סכום הכסף הנקוב בו. והנת- בע מכחיש; לא היו דברים מעולם.

כ"ק רבי חיים זיע"א, פנה אל העשיר וביקש ממנו:

"תן לי את השטר, ואני אבדוק את כשרותו בתוך ארון הקודש. והיה, אם למחר יופיעו על השטר נקודות - הרי נכונים דבריך, והוא חייב, אבל אם ימחק הכתב מהשטר והוא ישאר חלק - הרי שצודק שכנך, ואתה משקר, כי מעולם לא נכתב שטר זה ביניכם".

וכך היה. כ"ק רבי חיים זיע"א הניח את השטר למשמרת, בתוך ארון הקודש. למחרת, שוב הופיעו שני בעלי הדין לפני הרב.

בדחילו ורחימו, פתח הצדיק את ארון הקודש בקדושה ובטהרה, כשפיו ממלמל תפילה שיצא המשפט צדק, ואז הוא הוציא את השטר מארון הקו- דש והראה אותו לשניהם, והנה הוא חלק!

"לבן הוא טהור הוא - אמר כ"ק רבי חיים זיע"א לעשיר הזיפן. האיש השני טהור, ואילו אתה זיפת את השטר כדי להוציא ממנו כסף במרמה. תתודה על חטאך ותודה באשמה, אחרת תקבל עונש מן השמים תיכף ומיד".

התובע נאלץ להודות בבושת פנים, כי אכן שטר החוב היה מזויף מתוכו, כנקמה על ההפסד בפרשת החלון שפתח בדירתו. הוא התודה בפני רבי חיים זיע"א על חטאו, וקיבל תיקון לעונו, מתוך קבלה לעתיד שלא ישוב עוד לכסלה, ושב ורפא לו.

[שבח חיים].

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

לברך על המוגמר
בהוצאתו לאור עולם של הספר

אנשי אמונה

והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם
של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעל ל-470 עמודים גדושים, ערוכים בטוב טעם ודעת
מלווים בתמונות, על קורות בני המשפחה
מזמן הרב 'המוסמך' רבי יאשיהו פינטו זיע"א
ועד לצדיק המופלא רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

ניתן להשיג במשרדי המכון בטלפון: 02-6433605